

Arrest

nr. 113 671 van 12 november 2013
in de zaak RvV X/ II

In zake: X
Handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 12 januari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 augustus 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest tot nr. 222.999 van 26 maart 2013 van de Raad van State waarbij het arrest nr. 77 694 van 21 maart 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt vernietigd.

Gelet op de beschikking van 23 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 januari 2011 diende verzoekster een asielaanvraag in bij de bevoegde autoriteiten. Op 1 februari 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Op 16 mei 2011 verwierp de Raad het beroep van verzoekster bij arrest nr. 61 570 en weigerde zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster. Op 23 mei 2011 werd aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker betekend. Op 31 mei 2011 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet). Op 23 augustus 2011 nam de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“artikel 9ter - § 3, 3° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter, § 1, 4e lid en artikel 9ter, § 3, 3° volgt de verplichting op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder de vorm van het medisch getuigschrift.

Het standaard medisch getuigschrift dd. 06/05/2011 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van de ernst van de ziekte. Hoewel de op het standaard medisch getuigschrift vermelde pathologie als ernstig beschouwd zou kunnen worden, wordt in het standaard medisch getuigschrift niet verder verduidelijkt in welk stadium of toestand de ziekte zich bevindt en wordt aldus geen uitspraak gedaan omtrent de graad van de ernst. Bij gebrek aan één van de in art. 9ter, § 1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden...”

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de formele motiveringsplicht, van artikel 9ter, §§ 1, 4de lid en 3, 3° van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Verzoekster merkt op dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich wel degelijk een beeld kon vormen aangaande de ernst van de ziekte, ofschoon de behandelende arts zich niet op schoolse wijze heeft uitgedrukt. Zij meent dan ook dat de houding van de Dienst Vreemdelingenzaken getuigt van kwade wil en dat de motivering in de bestreden beslissing niet kan weerhouden blijven.

De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

De bestreden beslissing vermeldt duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter, § 3, 3° en artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name de vaststelling dat het standaard medische getuigschrift van 6 mei 2011 dat werd voorgelegd geen uitspraak toont over de graad van de ernst van de ziekte. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 31 mei 2011 een aanvraag indiende om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag ging

vergezeld van één standaard medisch getuigschrift van 23 mei 2011, met betrekking tot verzoeksters minderjarige dochter.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat dit standaard medische attest geen enkele uitspraak doet omtrent de graad van ernst van de ziekte, zodat de aanvraag onontvankelijk is.

Het medische attest maakt, onder B, diagnose en beschrijving van de aard en de graad van de ernst van de ziekte, melding van "*Slokdarmstenose waarschijnlijk van congenitale origine Gangliomulmonale tuberculose*".

De Raad merkt op dat het aan de behandelende arts toekomt om in het standaard medisch getuigschrift een gedetailleerde beschrijving te geven van de ernst van de aandoening, zoals dat ook is aangegeven in het standaard getuigschrift. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde te stellen dat het gestelde onder B, diagnose, hieraan niet voldoet. Het volstaat niet om louter en alleen een medische aandoening te benoemen, zonder de ernst ervan weer te geven.

Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat niet is aangetoond dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze, of in strijd met de stukken van het dossier, heeft geconcludeerd dat de standaard medische getuigschriften geen enkele uitspraak tonen omtrent de graad van de ernst van de ziekte en de aanvraag derhalve onontvankelijk is. Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Immers, artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet laat geen appreciatieruimte over aan de verwerende partij, die zich *in casu* dient te beperken tot de loutere vaststelling dat de standaard medische getuigschriften, zoals voorzien in het KB van 24 januari 2011, niet beantwoorden aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Verzoekster geeft geen uiteenzetting van de wijze waarop volgens haar het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel werden geschonden. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC